

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Februar 2020

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 1 - 2020

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Johanne Borup, Ronnie Flensborg
Iversen, Nikoline Langkilde, Liza
Parnov Ryder, Morten Walther
Rasmussen og Andrea Aallmann

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Christine Lind Ditlevsen
Asta Broe Borch
Kasper Knudsen Muusholm

Forsidekuratorer
Kirstine Autzen
Lea Fløe Christensen

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/20-02/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
VERSUS (Mariko Wada m.fl.
foto af Ole Akhøj)

Johanne Borup

Alle kvinder har en fugl i munden, så nu taler vi fra det udgangspunkt

Alle kvinder har en fugl i munden. Når de taler, ser man fuglen titte frem bag tænderne. Fuglene er altid farvestrålende mod den blege hud og de bleghvide tænder. Går man på en plads med mange mennesker, er der typisk stille, bortset fra de sporadiske bræklyde fra kvinder, der får fjer galt i halsen. Man betragter dette som en privat sag på niveau med at barbere sig og lignende, derfor er der aldrig nogen, der banker de hostende kvinder i ryggen. Indimellem falder en kvinde om, fordi hun simpelthen er blevet kvalt i en fjer. Disse kvinder kan blive liggende på jorden i flere dage på grund af den altomsluttende berøringsangst med emnet om fuglene. Den første, der giver sig i kast med at bære kvinden væk, vil ofte skulle påtage sig at skræmme fuglen væk. Det kan være en grum proces. Kun en enkel gang har jeg set det med mine egne øjne. En mand satte sig på hug ved den døde kvinde og så sig skamfuldt omkring. Forsigtigt åbnede han hendes læber, til der blev plads til hans hånd, som han så stak ind i hendes gab. Herfra begyndte han ellers at grave med hånden inde i hende, mens han holdt kæben åben med den anden hånd, indtil han trak en kanelbrystet eremit ud af hende. Fuglens ryg er krum, men glat som bronze og kold som bronze i natten. Alle fugle er krumryggede, men har stadig et spændstigt bryst. Fuglen sprællede som en gal for at vriste sig fri af hans greb, og dette med så stor kraft, at den ellers ganske lille fugl lykkedes med at vriste sig fri og herefter sprang direkte tilbage i kvindens mund så hurtigt, at manden umuligt kunne have reflekser til

at reagere. Dette gentog sig flere gange, jeg selv blev utålmodig og overvejede at gå, da den kæmpende mand med fuglen i hånden tog et panisk valg om at lyne gylpen op, trække pikken ud og fylde kvindens mund ud med den, så fuglen ikke kunne komme derind. Det skete med en hurtighed og snilde, som jeg sjældent har set siden. Så gav han slip i kolibrien. Fuglen forsøgte at hakke sig vej tilbage i munden, men måtte indse, at kampen var tabt. Nedslået fløj den sin vej, mens den stakkels mand blev stående der midt på gaden med sin penis i den kvalte kvindes åbne mund i frygt for, at fuglen ville komme tilbage og finde hende. Ingen tilbød ham at overtage tjansen. Man må huske på, at processen er yderst tabubelagt. En kvinde kommer forbi og siger til mig, for at være høflig, at jeg har spildt kanel på mit bryst. Jeg er meget rystet, jeg tænker: Hvor skulle den kanel dog være kommet fra. Jeg ser ned ad mig selv, og der ser jeg en spinkel fuglekrop. Jeg skriger.

Her er jeg anonym og kan derfor være mig selv

I denne gade er der ingen, der ved, at jeg en dag kom ind i klassen og sagde godmorgen, og ingen svarede mig. Jeg er et tomt, fremmed ansigt, jeg er en europæisk krop, jeg er et stykke råt kød. Jeg krydser gaden ved fodgængerovergangen, jeg lader mine øjne vandre mod kavalergangene, jeg skiller mig ikke ud, europæer. Over nakken holder jeg en plastikvandflaske, der er så kold, at den er våd udenpå. Jeg skruer låget af, der er ingen her, der ved, hvad jeg fantaserer om. Mit hjerte banker hårdt, fordi jeg har spist så meget sukker. Jeg presser flasken mod munden, jeg drikker og drikker, den fede krop læner jeg op ad en lygtepæl, mens den fyldes med vand som et bassin, jeg forsøger at få øjenkontakt, bare med én eller anden, men ingen ser direkte på mig, der er ingen, der ved, hvem jeg er, og vandet driver fra min mund og ned af kroppen, jeg tømmer flasken og smider den, der er ingen, der ved, at jeg er miljøbevidst, der er ingen, der ved, at jeg er et hemmeligt skovsvin, at jeg spiser gelatine i smug. Jeg brækker mig med to fingre i halsen op ad en mur, brækket driver ad mig. Skødesløst henvender en mand sig til mig, kalder mig bella, rører ved mit bryst, rækker min brækmund en underskriftindsamling. Fører min hånd.

Nikoline Langkilde

Sally bliver voksen

så så
så skamlæbepomade
og fisseskyld
så oliende chorizo
fra himlen

jeg groede vindheks
i skødet
og døbte den:
marcus antonius

så piblede frem
tyve brystvorter
på een

så talgens storhedsvanvid
så talgen gnide sig
til ærtestørrelse
i hårsækkene!

så fedtets gummihvalp
bjæffende
på hofter

så hudens
ejakulation på spejlbilledet,
så penismisundelig

så den høje lyd!
når huden revner,
så genspejles bølgernes
overflade

på maveskindet
så! vrider blåviolette
grenes bånd sig
om hinanden i fiberstråler
så får vorterne ansigtstræk

det er meget simpelt:
dette ansigt blev
min elskedes

derfra begyndte det
begæret

derfra begyndte det,
sølvglinsende slim

derfra blev
appelsinmarmelade

derfra blev
chokoæg

derfra blev
cyklusdødfødslerne vane
derfra

vokser frem
det menneske de
lige skal vænne sig til

derfra vokser frem
et menneske de
skal lære at elske igen

de her puder
de her hår
de her
nye lyde fra struben

*

i overkøjen begynder det
nøgne køn
på det lille barn
i sommernatten
at slå knuder på sig selv

så spænder hun i hele underkroppen
så ligger hun stille lidt
og klemmer vagt om pudevåret
så stramt kødet folder sig
om urinrøret

så sukret gele
hænger i luften og stivner

vær mit lysegrønne æbleskyllemiddel
græder hun
når hudporerne åbner sig
op
under sengelinnedet
kravl ind med hvide blomster
i underhuden

så far vågner i julimørket
så far lægge hende på badeværelsesgulvet og dyppe
hørviskestykke i koldt vand og placere mellem hendes
ben så branden lettes i fyrre sekunder
skambenet vil briste
så jamrer hun igen
så slår man det af sig så bliver morgenen så smuk det
koagulerer nu
der er lysorange snask i dynger nu det kommer nu
det er nu!

appelsinflæskets udskillelse

*

hvidt gardin hæver kort sin
tunge bomuldshånd til
medlidende hilsen
det rum hvori jeg kalder frem
alt fejlplaceret og forbigående
kalder frem
alle henlagte forhåbninger:
vi har købt nyt glitrende gavepapir vi har købt
grønne silkebånd!
det er nu
jeres tid til at skinne

i år får de

lille spontan abort
lille
hvilken forskel gør det hvordan mit hjerte knustes
lille
hvem af os havde du tænkt dig skulle føde barnet
i cellofanpose

i år får de
i lysegrøn papæske
endnu væskende lille snegleskede
lysende prikkede svamp
foldet ind i lilla silkepapir

og i den store dér:
begæret efter flødekaramel
det eneste jeg ved noget om
det eneste jeg ved
er hvor fedtet man bliver

vi er vel ikke fedtede
i solopgangens dybrøde funklende øje

er vi
er vi
er vi det

Andrea Aallmann

Morgenstilleben

Der sidder han. Med lange tynde ben og en sodavand i hånden.

Min mor har altid sagt,
at man ikke skal blive kærester med en soldat.
Hun har også lært mig,
hvordan man laver brombærmarmelade og downward facing dog.
Om sommeren læser hun Bjarne Reuter højt,
og om vinteren tænder hun op i pejsen og har tykke striksokker på fødderne.
To minutters stilhed,

siger han, og skygger vælter ind i køkkenet.

Hvornår er man en stille eksistens, og hvornår er man bare tom?
Mælkekartonen har stået ude hele morgenen. Jeg læser en artikel højt fra avisen,
men jeg tror ikke, at han lytter.
Sender en snap mens Amazonas brænder.

Måske et billede som sætter pige hjerte i brand.

Ud fra køleskabet flyder en lugt af smøreost og hjortepølse, og du har engang sagt, at
en mand ikke kan leve uden kød, og jeg vælger at glemme det.

Hvornår er man en papfigur?

Du pakker sportstasken,
for det er vigtigt at løfte tung plade på tung stang, hvis man vil være tung mand med
tungt sind. Kirkeklokkerne ringer en, to, tre gange, og jeg nynner en melodi.
Kan du huske, hvad det er for en,
spørger jeg dig, og døren smækker,
for tung mand er hurtig mand.
Tit er jeg glad men vil så gerne græde,
det er den, og den er jeg.

Når den første sne falder,
tænder min mor stearinlys i hele huset, og orange fylder hvert rum
og hvert hul i mig.

Vi går fem på række ud til grantræsplantagen og synger en sang om tjørne,
og med kolde fingre bag våd strik peger vi på det skæveste træ

med mange toppe og meget plads til kærlighed

blandt tynde nåle.

Gran i håret, siger jeg, og alle griner,

min mor har snekrystaller på huen.

Kan i huske dengang, siger hun, og vi griner alle lidt mere.

Min flyverdragt er varm og rar.

Nu er han tilbage med ny frisure,

og det troede jeg ikke man fik, når man var nede at løfte tung ting,

men hvad ved jeg,

hvis tung ting er frisørelev, passer det måske meget godt.

Morten Walther Rasmussen

Theremin

det digt jeg er så blødt

afrundet regelret nærmest længselsfuldt flået
ud af nervesystemet
dets takkede og viltre fylde
som det står der stivnet dog dirrende
på en mark ved Hadrup
og fletter frosten ind i sine ophold og pauser
som var det håret på nogens døtre

det digt jeg er så blødt

næsten lindrende at se det stå der
udenfor mig smidiggjort
af oktobersolens lange ravgange
høre det hvine og virre i vinden
som masternes wirer

det digt jeg er så blødt

dets vibrerende gitterkonstruktion
af tidligere bløddede
mere menneske end det menneske det undslap
har den stemme jeg aldrig fik

det digt jeg er så blødt

adskilt fra dets forstenede vært
levendegør det glemte kød
og morser mod solens øje;
et skrig af menneske på en kold mark

det digt jeg er så blødt

Tab

fordi mine tindinger føltes som elektriske stød
fordi jeg lå og flimrede ligegyldigt som sol i havoverfladen
fordi jeg genererede vagtsomhed
fordi der i den pille boede mørke der kunne omslutte mig
fordi mine øjne lå og lyste som sultne spurve
fordi mine kæbemuskler føltes som granater
fordi jeg ikke blev gengivet i spejlet
fordi jeg aldrig var mere nøgen
fordi det er senere end os
fordi vi først blev voksne
 da de forsvandt
fordi vi letter på små skæve liv med sol i strømperne
fordi vi sidder i din bil
 på vejen mellem Vær Kirke og Egebjerg
 og græder alle tre

Undulat

så er der kæder af repeteret ingenting og tv
så ligner det på afstand et levet liv men er en dårlig joke
så kommer den fugls død og gør os levende
så teatralisk kulørt i jorden
 pigerne har foret med vat
 som var kloden et stort tøjdyr
så de der ekstatiske elastiske hjerter
 for små til at hade andet end regnvejr selleri og kløe
så sov den ind i pigernes hænder
 som absorberede de detalleryderste lillebitte
 hjerteslag i fingerspidsernes bløde blommer
så står de nu på terrassen i morgenkulden
 et farverigt og fnuglet dødsfald i en æggebakke
så kan ingenting blive musik igen
 før den er i jorden

April ekstrapoleret

alt handler om april

om at forvente at alt er konstant utroligt

alt handler om solen når den er her

og når den ikke er

kontrasterne i april

at oppebære en træthed som endeløse kældertrapper

i det dunlette fejende lys

alt handler om taknemmeligheden i april

for eksempel over at min far reparerer toilettet

det dryppede løb nærmest

og nu kan man lave papirstesten som han fortæller mig

før han fortæller mig at jeg ser træet ud

de seneste år føles også som et bjerg

men jeg beviste at jeg kan tage tæsk ind

rulle med slagene og rette mig ud

det er en kvalitet synes jeg

men jeg har også følt

og det talte vi om dengang ved Holterenden

med hænderne i lommerne

fordi der stadig var frost og fed salt i luften

at som en konsekvens måtte jeg udlede at noget ville mig til livs

og i den forbindelse er det rart at vide

at hvis det sker kan nogen reparere toilettet

så man roligt kan fortære de kølige blomster

alt handler om den flettede kurv omkring oliventræet på terrassen

der knirkende strækker sig i solen i april

alt handler om det menneske der spejder mod verden

sindssyg af tørst efter at blive set i april

alt handler om at komme hjem i april

om at træde til så det synger i tænderne gennem regnen

men ikke rigtigt flytte sig alligevel

alt handler om at smerten langsomt forandrer hjernen i april

kemi forskyder sig blødt og helt cool

serotonin solipcisme kortisol

man kan ikke være nogen steder

ikke i smerten ikke i søvnen ingenting er bedre

alt handler om rytmen i betydninger
ikke en rytme af lyd men af erkendelse
små glimt af sandhed rykvis stødvis indsigt
en basgang af små sprøde åbenbaringer

alt handler om lydene bagest i sindet
der vokser op som snirklede stængler men ikke gider frugte
og bare vil vende tilbage til lyset i april

alt handler om måden hvorpå bladene i april
indgår sindrige åndingsfællesskaber

alt handler om april
om solen og søvnen i april
om at ingen er så blank som mig i dine øjne

alt handler om at du stadig er her i april

alt handler om dig
om at hvis jeg kunne
ville jeg rejse mig ved en af dine fregner
der ligner en fjern blitz her fra sofaen
hvor kulørte navne lovende springer op som gnister
tramadol, malfin, amitriptylin og
om at du læner dig ind over mig som et sug af tomt rum
et pludseligt løft fra et mikroskopisk åbent punkt i dit blik
et vidne om at du var barn engang
men at du med din nænsomhed stadig bærer det barn i dig

alt handler om at jeg kan leve med at blive holdt af dig i april
som en fugl der er fløjet mod ruden
igen igen

alt handler om afstand i april
om jollerne med bunden i vejret ved Følle Vig
om mørket og kulden under dem
om afstanden fra den tunge duft af tang til din første mælketand
holdt mellem to fingre i soveværelsets tasmørke
i et fjernt liv fyldt med fugle

alt handler om billeder af kollisioner i streamerkamre
hemmeligheder om vores tilblivelse
lokket frem af enorme ingeniørarbejder og grænseløs energi

alt handler om udgangspunktet i april
om at noget i min fars øjne ligner en foragt jeg har for mig selv
du trænger bare til sol siger han du trænger til at gå
men jeg er bange for at gå jeg er bange for solen

og man skal svare noget så alle kan kende en
så jeg går i solen uden et sprog
og stenene er så blanke

og under neglene føles

frost og salt som skorpede tårer

alt handler om de nætter i april

hvor jeg drømmer jeg bærer mig selv

forkrøblet og lille lægger jeg mig fra mig selv i vådt græs

mærker angsten et øjeblik

blændet af april derefter

sendes alt aprils lys retur

alt handler om de lyse nætter i april

der kun kan fortyndes af det mørkeste øl

alt handler om april

det var april dengang

verden begyndte

på alt det her

April opsummeret

konstant utrolig sol
kontraster og træthed i dunlet lys
fed salt og frost under neglene
knirker om den flettede kurv og
oliventræet på terrassen
sindssyg af tørst efter at blive set
træder til så det synger i tænderne hvor
kemi forskyder sig blødt
 stødvis erkendt
bagest i sindet som snirklede stængler og
sindrige åndingsfællesskaber
så blanke som mig i dine øjne
pludselig løftet fra et mikroskopisk
 åbent punkt i dit blik og
var du barn engang bærer du det barn i dig
holder det tæt mod brystet som en fugl
 der er fløjet mod ruden
går i solen uden et sprog
fra den tunge duft af tang til din første mælketand

April appendix

konstant utrolig sol knirker om den flettede kurv
under neglene træthed i dunlet lys
oliventræet på terrassen synger i tænderne
stødvis erkendt af tørst forskyder det sig blødt
bagest i sindets sindrige åndingsfællesskaber
bliver holdt som en fugl fløjet mod ruden
blank som mig i dine øjne med bunden i vejret
et pludseligt løft fra den tunge duft af tang
et mikroskopisk åbent punkt i dit blik
går i solen uden et sprog
bærer kollisioner af fugle som den første mælketand
en fregne af grænseløs energi
som en fjern blitz fyldt med fugle

April resumé

april rækker ind
i de nætter vi var sammen
som om vi stadig var
lys der for længst
har forladt sit udgangspunkt

Lys

og der er et

hårtyndt lys en mikro
skopisk kold luminescens en
streng af fotoner næsten en
tone der agerer blitz

og der er en

nerve et øjeblik en
håbefuldt oplyst optisk fiber i kødet en ab
rupt trækning en kort fryde
fuld sitren af liv
 måske en tynd tør vind
 et komprimeret lysvæld
der morser oppe fra det u
opnåelige deroppe
så jeg må blinke mit svar med øjnene
fra det træge

og der er en

sprække der oppe
bærer alt en gnist hvori alt er
indeholdt rummelig i sekunder
som en pludselig lovende
spasme i paresen

og der er et

kort vildt lys deroppe
som akkurat gennem
løber nerverne i så lang tid
at man nødvendigvis må
længes mod kort
vildt lys
i kort vildt lys

Liza Parnov Ryder

Jeg overvejer

Jeg overvejer
at blive bedemand
men jeg ved det
ikke rigtigt det
er lettere om natten
når man ikke længere
behøver at blive til noget
sådan har jeg altid haft det
da jeg var yngre
ville jeg gerne
arbejde som testperson
i et søvnlaboratorie
men som en god ven
engang sagde til mig
så er det virkeligt uheldigt
at én der er så glad for noget
også er så dårlig til det
han har ret
jeg ved det godt
jeg bryder mig ikke
om første nat i nye senge
jeg har ellers en hel del
udstyr sovemaske, ørepropper
og indsovningssocker
jeg elsker at ligge på ryggen
benene strakt
ligeud med hænderne
foldet på maven
som et nyligt klargjort
lig i sin kiste
og mærke at mine
fødder er varme

nogen gange tænder
husspøgelset lyset
over skrivebordet
midt om natten
jeg vågner til skæret
som ikke skal være der
og andre gange
når jeg skal sove
læner de sig ind over mig
især hende damen
med det lange hår
ligesom de gjorde
ved min mormor
lige inden hun døde
hun kaldte på mig
er det dig, spurgte hun
nej, mormor, svarede jeg
her er ikke nogen
åh, sagde hun,
jeg troede, der var nogen
de stod rundt omkring
mig og talte om mig
du drømmer, sagde jeg
nu er jeg ikke længere
så sikker på
hvad der er drøm
og hvad der ikke er
jeg savner hende
efter alle disse år
og jeg kigger mig i spejlet
og siger, nå hej,
der er du jo og hun
kigger forundret
tilbage på mig
som om hun ikke ved
hvor hun har været
og nu pludselig
i mine øjne
kommer til sig selv

jeg overvejer at blive
bedemand
jeg har så meget
jeg gerne vil grave ned
og endnu mere
jeg gerne vil beholde

Ronnie Flensborg Iversen

jeg husker ikke meget

min mormor fortalte mig om myter fra antikkens grækenland
i en stue af kaffe og hundekiks
om argos og hans hundrede øjne

jeg forestillede mig øjenlåg under fødder
blinke langsomt betændt væskende

jeg var bange for ham
hun sagde bare rolig
han døde for flere tusind år siden

flere tusind år siden
det er lang tid siden tænkte jeg og tanken var som at stå i en elevator
det gjorde ondt i brystet at tænke på
det gav mig åndenød

jeg kunne ikke sove og da jeg faldt i søvn drømte jeg om ham

dagen efter vågnede jeg med hundrede øjne

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

Slagtryks redaktion er fra januar blevet udvidet med to redaktører, nemlig Kasper Knudsen Muusholm (fra 1993 - studerer på Det Jyske Akademi) og Asta Broe Borch (fra 1997 – er bl.a. frivillig i Møllegades Boghandel). Derfor består redaktionen nu igen af fem redaktører bosat i forskellige dele af landet.

Og vigtigere end bopæl: Helt konkret giver nye øjne på de indsendte bidrag nye diskussioner og derfor følger også en måske velkommen justering i den redaktionelle linje, der fortsat har øje for både kvalitet og alsidighed, men som jo er to omskiftelige størrelser.

Tidsskriftet Slagtryk er i gang med sin 10. årgang. Vi startede tilbage i 2011, hvor tidsskrifter med ny dansk litteratur var en mangelvare og debuterende forfattere reelt kun havde et sted, som optog digte fra debutanter og udkom lige så ujævnt som nu.

Slagtryk tilbød til gengæld både hurtig responstid, flere (og nye) redaktørøjne samt større læserskare end andre lignende litteraturtidsskrifter. Sådan er det stadig - og sidenhen tilføjede vi også videoportrætter, workshops og oplæsningsarrangementer, LIVE skrift, temanumre og meget andet. Og flere af de ting kommer vi også til at gøre i år.

Slagtryk har fået fotografisk billedkunstner Kirstine Autzen og litteraturformidler Lea Fløe Christensen til at kuratere forsiderne til årets ti numre. Det er første gang redaktionen ikke selv udvælger forsider og samarbejdet har vi set frem til. Første forside var en keramik installation af VERSUS (Mariko Wada med flere). Foto af Ole Akhøj.

Når året er omme holder vi en fest og fejrer, at vi over de sidste 10 år har givet 100.000 kr til bidragsyderne – mest som en symbolsk handling, bidragene gennem 10 år er meget mere værd. Så følg med og tilmeld dig vores [nyhedsmail](#), hvis du ikke vil gå glip af noget.

Indholdsfortegnelse

Forside af VERSUS (Mariko Wada m.fl. / foto: Ole Akhøj)

Johanne Borup	Alle kvinder har en fugl i munden, så nu taler vi fra det udgangspunkt	s. 3
	Her er jeg anonym og kan derfor være mig selv	s. 5
Nikoline Langkilde	Sally bliver voksen	s. 6
Andrea Aallmann	Morgenstilleben	s. 10
Morten Walther Rasmussen	Theremin	s. 12
	Tab	s. 13
	Undulat	s. 14
	April ekstrapoleret	s. 15
	April opsummeret	s. 18
	April appendix	s. 19
	April resumé	s. 20
	Lys	s. 21
Liza Parnov Ryder	Jeg overvejer	s. 22
Ronnie Flensborg Iversen	Uden titel	s. 25
Redaktionelt	ved Erik Scherz Andersen	s. 26